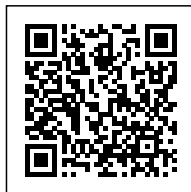

PHẬT TÓC RỐI

Tác giả: **Thiên Di**

Mười năm rồi Mẹ hỉ, mười năm lẻ
 Con xa xứ lênh đênh
 Thèm nghe lẩm tiếng quê mình Mẹ ơi
 Con thèm uống nước giếng trong
 Thèm ăn khế ngọt ngoại trồng năm xưa
 Thương Mẹ dãi nắng dầm mưa
 Thương Mẹ tần tảo sớm trưa cuộc đời
 Bây chừ
 Con nhớ hương biển nữa rồi
 Nhớ sầu đông trắng một trời nhớ thương
 Nhớ mẹ một sáng mơ sương
 Tiễn con gái nhỏ buồn vương mắt hiền
 Con đi tu học đời riêng
 Gánh đời Mẹ gánh buồn nghiêng vai gầy

Con đi theo bước Phật Đà
 Ở nhà Mẹ cũng Di Đà, học kinh
 Con đi bỏ lại nhục vinh
 Bỏ Mẹ ở lại lênh đênh tháng ngày
 Cuộc đời mẹ chỉ đắng cay
 Sớm hôm tần tảo bàn tay chai sần
 Nhưng Mẹ ơi
 Đường con đi đáng tự hào
 Ba y, bình bát, đạo dôi trao
 Công phu công quả hằng ngày
 Để cho lý tưởng tròn đầy đạo tâm

Vậy mới là hiếu thậm thâm
Vậy mới báo đáp thâm ân sâu dày
Y vàng con khoác hôm nay
Công đức giành hết để sau này
Hành trang để Mẹ bước về Tây.
Con còn nhớ
Ngày còn nhỏ, con hư Mẹ đánh đòn
Đánh xong rồi Mẹ lại ngồi khóc con
Con sợ lắm nước mắt của Mẹ
Không mặn nhiều nhưng đủ xan xát trái tim con
Lớn lên rồi con hư cuộc đời thay Mẹ đánh
Tự nhiên thấy lạ
Mẹ đánh để con lớn lên
Còn cuộc đời vì con lớn lên mà đánh
Ngày còn nhỏ, con từng hỗn với Mẹ
Rồi cũng thôi
Vì lòng Mẹ đủ lớn, chứa hết lỗi lầm của con
Đại Dương kia dầu nước khô đi
Thì những cơn mưa có thể lấp đầy trở lại
Mẹ thương con chưa hề đầy vơi
Khi xa nhà bên ba rồi mới thấy
Mẹ là Mẹ
Là duy nhất
Bao dung hết những lỗi lầm của con.
Ai bảo cổ tích bắt đầu từ tiên, từ Bụt
Cổ tích của con là từ ngày xưa có Mẹ
Ai bảo đời xuất gia bắt đầu từ trang Kinh, chỏm tóc
Lý tưởng của con bắt đầu từ khi biết thương Mẹ
Mẹ là trang kinh
Là Phật trong con.

Tác giả: **Thiên Di**